

הפוגרומים מצליחים, הטרנספר כבר כאן

מזה שנים נוקטת ישראל שלל צעדים כדי למרר את חייהן של עשרות קהילות פלסטיניות ברחבי הגדה המערבית במטרה לכפות על תושביהן לעזוב, לכאורה מרצון, את מקום מושבן. אז, תוכל המדינה לממש את שאיפתה להשתלט על האדמות. לצורך כך, אוסרת עליהם המדינה לבנות בתים, מבנים לבעלי חיים או מבני ציבור, להתחבר לתשתיות של מים וחשמל, ולסלול דרכים – והיא ממחרת לאיים בהריסה ובחלק מהמקרים גם הורסת את מה שבנו בכל זאת, בהעדר ברירה.

מעשי אלימות של מתנחלים הם כלי נוסף שהמדינה משתמשת בו כדי למרר עוד יותר את חייהם של תושבי הקהילות. אלה הוחרפו משמעותית מאז עלתה הממשלה הנוכחית לשלטון ובחלק מהמקומות הפכו חייהם של תושבי הקהילות לסיוט יומיומי עד שנמנעה מהם כל אפשרות לקיום בכבוד ולו מינימלי. האלימות מנעה מהם כל יכולת להמשיך ולהתפרנס, הם היו אחוזי אימה עד שחששו לחייהם, והם הפנימו שאין מי שיגן עליהם.

מציאות זו לא הותירה בפניהם כל ברירה אחרת וכמה קהילות עזבו את בתיהן ואת מקום מושבן, בהעדר ברירה אחרת ועברו למקומות בטוחים יותר. עשרות קהילות הפוזרות ברחבי הגדה חיות במציאות דומה. אם תמשיך ישראל במדיניותה זו, גם תושביהן עלולים להיות מגורשים. כך תשיג ישראל את מטרתה ותשתלט על אדמותיהם.

הרקע לגירוש

ברחבי הגדה חיות עשרות קהילות רועים, כולן נחשבות בעיני ישראל ל"יישובים לא מוכרים". הן אינן מחוברות לתשתיות חשמל, מים וכבישים וישראל מסרבת לאפשר להן להתחבר אליהן. בתיהם, מבני הציבור ומכלאות הצאן שבנו נחשבים ל"לא חוקיים" והמדינה מוציאה נגדם צווי הריסה שאת חלקם היא גם מממשת. חלק מהמבנים האלה נבנו מחדש ונהרסו כמה פעמים.

בשנים האחרונות הוקמו סביבם, בסיוע המדינה, כמה מאחזים וחוות חקלאיות ומאז הלכו וגברו מעשי האלימות כלפי תושבי הקהילות, עד שהגיעו לשיאם בתקופת כהונתה של הממשלה הנוכחית. מעשים אלה, שהפכו לשגרה מבעייתת ויומיומית, כוללים גירוש של רועים משטחי המרעה ושל חקלאים משדותיהם, תקיפות פיזיות של התושבים וכניסות לבתיהם באישון לילה, הצתות, הפחדת הצאן והשחתת יבולים, גניבות וחסימת דרכים. התושבים דיווחו גם על פתיחת השסתומים של מכלי המים והובלת הצאן של מתנחלים לשדות מהמים בבורות האגירה שלהם.

בנסיבות אלה לא יכלו תושבי הקהילות להמשיך ולצאת למרעה ולשדות. בחלק מהקהילות, החלו מתנחלים לעבד בעצמם את האדמות החקלאיות שנותרו ריקות, כשחיללים מגינים עליהם; במקומות אחרים מתנחלים עברו לרעות את צאנם בשדות המרעה ששימשו עד לא מכבר את הרועים הפלסטינים. הפלסטינים נאלצו לקנות מספוא ומים יקרים עבור הצאן, מה שהוביל להפסדים כספיים משמעותיים ולשלילת יכולתם להתפרנס.

לממשלה הנוכחית ישנה תרומה משמעותית להתנהלות זו. הגבלות על בנייה, הריסות בתים ושימוש באלימות מתנחלים כדי להשתלט על קרקעות פלסטיניות אינן ייחודיות לה. אלא שממשלה זו מעניקה לגיטימציה מלאה למעשי אלימות נגד פלסטינים, בכך שהיא מעודדת אותם ומגבה אותם בהצהרות פומביות. בממשלה זו חברים אנשים שהובילו בעבר את מעשי האלימות: הם אלה שקובעים כיום את המדיניות, אלה שמקצים את התקציבים המממנים את האלימות, ואלה שאחראים על אכיפת החוק על מתנחלים שפרעו בפלסטינים.

ממשלה זו ויתרה אפילו על גינוי מן השפה ולחוץ למעשי האלימות, וחבריה משבחים מתנחלים אלימים ופועלים גם למחיקתה של מראית העין של מערכת אכיפת חוק מתפקדת, החוקרת ושופטת את אלה שפגעו בפלסטינים, שממשלות קודמות התעקשו לשמר: שר בממשלה [קורא](#) "למחוק את חווארה", חברי כנסת מהקואליציה [מבקרים](#) את מי שחשוד בהריגת פלסטיני בבית החולים, שרים [מסרבים](#) לצאת נגד מעשי האלימות ודעתם מתקבלת ופוגרומים אחרי [פוגרומים](#) מבוצע בתוך כפרים פלסטיניים ללא הפרעה.

הראשונים להיפגע משינוי זה הן הקהילות המבודדות, המוחלשות ביותר. קהילות אלה חיות בתנאים בסיסיים ביותר, מוקפות במאחזים שלתושביהם ניתנה יד חופשית לפגוע בהם בלי שיידרשו לדין וחשבון. אם במקומות מבוססים יותר כמו חווארה, תורמוסעיא ואום ספא לא ניתנה לתושבים כל הגנה, וחיילים

ושוטרים שיתפו פעולה עם הפורעים, איזה סיכוי נותר לתושבי קהילות אלה? בהינתן הפחד הקיומי שאחז בהם וההבנה שחייהם וחיי ילדיהם הפכו להפקר, במקביל לקריסת מקורות פרנסתם, מובן שלא נותר להם כל סיכוי לשרוד במקומות מושבם והם נאלצו לעזוב.

קהילות שגורשו

בשנתיים האחרונות גורשו לפחות שש קהילות בגדה המערבית מבתיהן.

באזור שממזרח ומצפון-מזרח לרמאללה הועברו בכפייה לפחות ארבע קהילות רועים, שחלקן גרו על אדמותיהם של פלסטינים הגרים באזור ובהסכמתם, לאחר שגורשו ממקומות אחרים בתוך גבולות ישראל הריבונית וברחבי הגדה. בשנים האחרונות הוקמו סביבם, בסיוע המדינה, כמה מאחזים וחוות חקלאיות, שהראשון בהם – החווה של מיכה – הוקם ב-2018. בדומה למאחזים בשאר חלקי הגדה המערבית, גם הם זוכים לחיבור כמעט מיידי לתשתיות של מים, חשמל ודרכים, נהנים מחסינות מפני הריסות ותושביהם פועלים בתיאום ובשיתוף פעולה מלא עם הצבא המספק להם הגנה. חלק מהמאחזים הוקמו על שטחים שישראל הגדירה "שטח אש", בהם באופן רשמי אסור להקים יישובים, אך המדינה בכל זאת תמכה בהקמתם. אלה ארבע הקהילות שגורשו:

- **ראס א-תין:** ב-7.7.22 עזבו את בתיהם כ-120 בני הקהילה, כמחציתם קטינים. הקהילה הוקמה במקום בסוף שנות השישים על ידי תושבים שישראל גירשה מאזור דרום הר חברון, על אדמות פרטיות ומוסדרות בבעלות תושבי הכפרים כפר מאלכ ואל-מורייר. במהלך השנים הוציא המנהל האזרחי צווי הריסה נגד בתי התושבים ועד היום הרסה ישראל בקהילה שלושה מבנים שלא למגורים. המנהל האזרחי הוציא גם צו הריסה לבית ספר שהקימו תושבי הקהילה. ב-2018 הוקמה סמוך לקהילה "החווה של מיכה", ומאז דיווחו התושבים על עלייה משמעותית במעשי האלימות שהפכה ליומיומית וכללה הטרדות, גניבות, פגיעה ברכוש ואלימות מילולית.
- **עין סאמייה:** ב-22.5.23 עזבו אחרוני התושבים של קהילת עין סאמייה, בה גרו 28 משפחות שמונו כמאתיים תושבים, את מקום מושבם. הם התיישבו במקום זה, שאת אדמותיו חכרו מתושבי כפר מאלכ הסמוך, ב-1980, לאחר שישראל גרשה אותם כמה פעמים ממקומות אחרים. במשך השנים הוציא המנהל האזרחי צווי הריסה לכמה מבתי התושבים ובמהלך השנים הרסה ישראל בקהילה 21 בתים בקהילה, בהם גרו 83 נפשות, בהן 52 קטינים ו-28 מבנים שלא למגורים. המנהל האזרחי הוציא גם צו הריסה לבית הספר של הקהילה, שאמור היה לשרת את כארבעים ילדיה. באוקטובר 2022 דחה בית המשפט המחוזי בירושלים את עתירת התושבים להקפאת ההריסה. התושבים עזבו לפני שזו בוצעה. גם תושבי קהילה זו דיווחו על עלייה משמעותית באלימות המתנחלים מאז 2018. בשבוע שקדם החרימה המשטרה עשרות ראשי צאן מתושבי הקהילה, בטענה השקרית שהם נגנבו מהמתנחלים. אלה נכנסו לקהילה בשעות הלילה ותקפו את התושבים ואת בית הספר, שיגרו רחפן שריחף מעליהם ושרפו שטחי מרעה. נוסף על כך הם שחררו את עדרי הצאן שלהם לתוך שדות הקהילה ואלה כילו את היבולים החקלאיים שלהם.
- **אל-בקעה:** ב-10.7.23 גורשו 33 מבני הקהילה, בהם 21 קטינים. ב-1.9.23 גורשה המשפחה האחרונה שנותרה שם המונה 5 נפשות, בהם קטין אחד. לגירוש הקהילה קדמו התקפות יומיומיות של מתנחלים שהקימו "חווה חקלאית" במרחק של כחמישים מטרים מבתי הקהילה, הציבו לוחות סולאריים, התחברו לתשתית המים של מאחז נווה ארז הסמוך והשתלטו על הדרך המחברת את הקהילה עם הכביש הראשי. המתנחלים גם רעו את הצאן שלהם, שמנה בין שישים לשבעים ראשי צאן, באדמות המרעה של הקהילה והטרידו את הרועים מהקהילה בעת שרעו את צאנם. ב-7.7.23, בסביבות 6:30 בבוקר, הוצת אחד מאוהלי הקהילה שהיה מבודד יותר. בני המשפחה לא שהו בו שכן מאז הקמת המאחז הם ישנו באוהל אחר מחשש שמתנחלים יתנכלו להם. בני המשפחה הבחינו באש מרחוק והתקשרו למשטרה, אך איש לא הגיע למקום.
- **אל-קבון:** הקהילה, שמונה 12 משפחות – 86 תושבים, מהם 26 קטינים, גורשה בתחילת אוגוסט 2023. היא גרה במקום זה מאז 1996, לאחר שישראל גירשה את תושביה מהנגב בראשית שנות החמישים. במהלך השנים הוציא המנהל האזרחי צווי הריסה נגד חלק מבתי התושבים ועד היום הרסה ישראל בקהילה 6 בתים, בהם גרו 41 נפשות, בהן 18 קטינים ו-12 מבנים שלא למגורים. בפברואר השנה הקימו מתנחלים מאחז בסמוך לקהילה, בתוך שטח שישראל הגדירה כ"שטח אש", והתנכלו לתושביה שסיפרו שמתנחלים הסתובבו בין הבתים שלהם ואף נכנסו לתוכם, הגיעו על סוסים וטרקטורים בשעות מאוחרות והפחידו אותם, השתלטו על אדמותיהם החקלאיות ומנעו מהם לרעות את הצאן.

באזור דרום הר חברון הועברו בכפייה לפחות שתי קהילות נוספות: הראשונה, **חירבת סימרי**, מנתה שתי משפחות של שני אחים, שמונו עשרים בני אדם, שמונה מהם קטינים. על ראש הגבעה שעליה גרו הוקם ב-1998 המאחז מצפה יאיר ומאז התגברו מעשי האלימות. מתנחלים התנכלו לבני המשפחה, איימו עליהם, נכנסו לבתיהם, מנעו מהם לרעות את הצאן ופלטו לבתיהם. ב-2020 מתנחלים הביאו למקום עדר בקר, אותו רעו באדמות שבהן נהגו תושבי הקהילה לרעות. ביולי 2022 החליטו התושבים לעזוב.

השנייה היא קהילת **וידאדי א-תחתא**, המונה 20 תושבים, בהם 12 קטינים, שגרה שם כחמישים שנה. לפני כשנתיים הקימו מתנחלים מאחז במרחק של כ-500 מטרים מבתי הקהילה. מאז ניסו שוב ושוב למנוע מהם לרעות את הצאן בשטחי המרעה שסביב לבתי התושבים. בין השאר, הם נהגו להשתמש ברחפן כדי להבהיל את הצאן במרעה ולפזרו, נכנסו בכל שעות היממה, כשהם חמושים, לבתי התושבים – בחלק מהמקרים עם כלב, תקפו והכו את תושבי הקהילה ואיימו עליהם בנשק. נוסף על כך, לפני כשנה הוציא המנהל האזרחי צווי הריסה לכל מבני המקבץ, שכללו שלושה מבני מגורים ודיר צאן. ב-27.6.23 הגיעו לקהילה שני מתנחלים חמושים ואיימו על אחד התושבים, שרעה את צאנו בקרבת ביתו. הוא נמלט מהמקום כדי להזעיק את בני משפחתו. המתנחלים ניסו לגנוב את הצאן אך כשראו את התושבים מתקרבים הם נטשו אותו וחזרו למאחז. הם פנו למשטרה, אך זו סירבה לסייע להם. לאחר אירוע זה החליטו בני המשפחה כי נשקפת להם סכנה גדולה מדי ועזבו את המקום.

חלק ממדיניות ארוכת שנים

החלטת הקהילות לעזוב את מקום מושבן לא נולדה בחלל ריק אלא היא תוצאה ישירה של המדיניות הישראלית שנועדה להביא בדיוק לתוצאה זו: גירוש הפלסטינים וצמצום המרחבים שבהם הם חיים לשם העברת הקרקע לידיים יהודיות. מדיניות זו נסמכת על שורה ארוכה של הגבלות, הטרדות והתנכלויות מצד המדינה ושלוחיה, בדרגות חומרה שונות, חלקן רשמיות וחלקן אינן רשמיות.

באופן רשמי: הגבלות קיצוניות על כל בנייה ופיתוח

ישראל **אוסרת** כמעט לחלוטין על בנייה ופיתוח פלסטיניים בשטח C. שטח זה מהווה כ-60% משטח הגדה וגרים בו בין 200 ל-300 אלף פלסטינים, שאלפים מהם פזורים בעשרות קהילות המתפרנסות ממרעה ומחקלאות. איסור זה משפיע על כל תושבי הגדה הפלסטיניים, למרות שרובם גרים בשטחים שהוגדרו A ו-B בהסכם אוסלו ב', שנחתם לפני כשלושים שנה ואמור היה להיות בתוקף לחמש שנים בלבד. זאת מאחר ששטחים אלה כבר היו מאוכלסים ברובם בעת החתימה על ההסכם ומאז האוכלוסייה הפלסטינית כמעט שהכפילה את עצמה. השטחים שהיו עשויים לשמש עבורם לפיתוח אורבני, חקלאי וכלכלי – נותרו ברובם בשטח C.

כדי למנוע את הבנייה הפלסטינית בשטח זה, הגדירה ישראל כ-60% משטח C כשטחים אסורים לבנייה עבור פלסטינים, באמצעות הצמדת הגדרות משפטיות שונות לאזורים נרחבים (שלעתים חופפים זה לזה): "אדמות מדינה" – כ-35% משטח C, שטחי אימונים (שטחי אש) – כ-30% משטח C, שמורות טבע וגנים לאומיים – כ-14% משטח C, או שטחי שיפוט של ההתנחלויות – כ-16% משטח C. נגד הפלסטינים החיים בשטחים אלה מנהלת ישראל מלחמה בלתי פוסקת. הם מסולקים שוב ושוב מאדמותיהם בתואנות שווא כמו קיומם של "אימונים צבאיים", בתייהם נהרסים ורכושם מוחרם.

ב-40% שנתרו משטח C, מטילה ישראל – השולטת באופן בלעדי במערכות התכנון בגדה – הגבלות קיצוניות על כל בנייה ופיתוח. המנהל האזרחי מסרב להכין תוכניות מתאר לרוב המכריע של היישובים הפלסטיניים בשטחים אלו. תוכניות המתאר הספורות שאושרו על ידי המנהל האזרחי, ששטחן הוא פחות מאחוז אחד משטח C ורובו ממילא כבר בנוי, לא עומדות בקריטריונים תכנוניים שמקובלים היום בעולם.

סיכויי של פלסטיני לקבל היתר לבנייה – אפילו כאשר מדובר באדמתו הפרטית – הם אפסיים. על פי נתונים שקיבל **שלום עכשיו** מהמנהל האזרחי, בעשור שבין 2009 ל-2018 אושרו רק 98 היתרי בנייה למגורים, תעשייה, חקלאות ותשתיות מתוך 4,422 בקשות להיתרים שהוגשו (2%). על פי נתונים שנמסרו לארגון במקום, בין 2016 ל-2020 הוגשו 2,550 בקשות ואושרו 24 (פחות מאחוז אחד). נתונים אלה אינם משקפים נכוחה את צורכי הפלסטינים, שכן רובם כבר אינם טורחים להגיש בקשות להיתרי בנייה, בידיעה שאלה ממילא יידחו.

העדר התוכניות לא מונע רק בנייה למגורים, אלא גם בנייה לצורכי ציבור, כגון בנייה של בתי ספר ומרפאות, וגם הקמת תשתיות, כולל חיבור התושבים לכבישים ולתשתיות של חשמל ומים. איסור זה הופך את חייהם של התושבים לקשים יותר משנה לשנה בשל משבר האקלים. המדינה לא מסתפקת בכך וגם מונעת מהתושבים לספק את צורכיהם בעצמם. היא אוסרת על חפירה של בורות אגירה ועל התקנת מערכות סולאריות ומחרימה עוקבי מים. בשל העדר חיבור, **צריכת המים** בקרב קהילות אלה היא כ-26 ליטר ליום לנפש – צריכה הדומה לצריכה באזורי אסון ומהווה כרבע מכמות המים המומלצת על ידי ארגון הבריאות העולמי העומדת על מאה ליטר ליום לנפש.

בהינתן מציאות זו, נאלצים הפלסטינים לפתח את יישוביהם ולבנות את בתייהם ללא היתר. הם עושים כך לא משום שהם עבריינים אלא מאחר שלא ניתנת להם כל אפשרות לבנות כחוק. המנהל האזרחי מוציא נגדם צווי הריסה ובחלק מהמקרים הוא גם מממש אותם. על פי נתוני בצלם, מאז 2006 ועד 31.7.23 הרסה

ישראל ברחבי הגדה המערבית 2,123 בתים. 8,580 בני אדם איבדו את ביתם, בהם 4,324 קטינים. נוסף על כך הרסה ישראל בתקופה זו 3,387 מבנים שלא למגורים.

כך, תוך שימוש בשפה תכנונית ומשפטית נקייה, והיתלות בצווים צבאיים וב"חוקי תכנון ובנייה", מצליחה ישראל להרחיק את הפלסטינים משטחים עצומים שהיא חפצה בהם, לרכז אותם בשטחים מצומצמים ושם להקפיא את חייהם וליישם מדיניות שמטרתה למנוע כל פיתוח. הפלסטינים נאלצים לחיות בחוסר ודאות תמידי בנוגע לעתידם ובפחד בלתי פוסק שנציגי המנהל האזרחי יגיעו כדי לחלק צווי הריסה או להרוס את מה שכבר בנו. הם נאלצים לחיות במחסור תמידי, בתנאים הרחוקים מאלה הקיימים בהתנחלויות שהוקמו בסמוך להם ולא פעם על אדמותיהם.

ובאופן לא רשמי: אלימות של מתנחלים

השתלטות ישראל על קרקעות נעשית גם באמצעות מעשי אלימות יומיומיים של כנופיות מתנחלים הפועלות ללא חשש, שהמדינה מחמשת אותם, תומכת בהם, מעודדת אותם ווממנת אותם, במישרין או בעקיפין. מעשי אלימות אלה הם [חלק מאסטרטגיה](#) רחבה שנועדה לגרש פלסטינים משטחי C.

בשנים האחרונות הוקמו כשבעים "חוות חקלאיות" ברחבי הגדה. הקמת חווה כזו כרוכה בהשקעת משאבים מינימלית בהשוואה לבניית התנחלות ובמקביל, היא מאפשרת השתלטות קלה ומהירה באמצעות עדרי צאן ובקר על שטחים שהיקפם מגיע לאלפי דונמים, שבדרך כלל כוללים שטחי מרעה, מקורות מים ואדמות המעובדות על ידי פלסטינים. תושבי חוות אלה מטילים משטר של אימה על פלסטינים שגרים בסמוך להן.

האמצעים העיקריים בהם משתמשים תושבי החוות הם השתלטות על אדמות מרעה באמצעות רעייה של עדרי צאן ובקר, דהירה בטרקטורונים אל תוך עדרים פלסטיניים והטסת רחפנים מעליהם לשם הפחדת הצאן, אלימות פיזית נגד תושבי הקהילות – בשדות המרעה, בשדות החקלאיים ובתוך בתי התושבים, ופגיעה במקורות המים.

בדרך זו, הם מצליחים להרחיק רועי צאן וחקלאים פלסטינים משדותיהם, מאדמות המרעה וממקורות מים ששימשו אותם במשך דורות ולהשתלט עליהם בעצמם. [ממחקר](#) שערך בצלם לפני כשנתיים עלה כי חמש חוות בודדים, בהן גרים רק עשרות בני אדם – בדרך כלל משפחה או שתיים וכמה בני נוער – הצליחו להשתלט על שטח של למעלה מ-28,000 דונם של אדמות חקלאיות ואדמות מרעה ששימשו קהילות פלסטיניות מזה דורות.

הצבא, המודע היטב למעשים אלה, נמנע כמדיניות מלהתעמת עם מתנחלים אלימים. במקום זאת, חיילים משתתפים לפעמים בעצמם במעשים אלה או מגינים על המתנחלים ממרחק. גם בדיעבד, לאחר התקיפה, עושה מערכת אכיפת החוק הישראלית כמיטב יכולתה כדי לא לטפל במקרים אלה. היא מערימה קשיים על הגשת תלונות, במקרים הבודדים שבהם נפתחות חקירות היא ממחרת לטיח אותן, וכתב אישום נגד מתנחל שפגע בפלסטיני מוגש במקרים חריגים ביותר כשהם כוללים לרוב רק סעיפי אישום קלים וגם אז, העונשים הנגזרים בגינם, במקרה הנדיר שבו הנאשם מורשע, סמליים בלבד.

אין מדובר בתופעה חדשה. מעשי אלימות של מתנחלים כלפי פלסטינים תועדו מאז ראשית הכיבוש באין ספור דו"חות ומסמכים ממשלתיים, באלפי עדויות של פלסטינים ושל חיילים, בספרים ובדו"חות של ארגוני זכויות אדם פלסטיניים, ישראלים ובינלאומיים ובאלפי כתבות בתקשורת. לתיעוד מקיף ומתמשך זה לא הייתה כמעט השפעה ואלימות של מתנחלים כלפי פלסטינים הפכה מזמן לחלק בלתי נפרד משגרת הכיבוש בגדה המערבית.

מדיניות זו הותירה את הפלסטינים בלא כל הגנה. אפילו הזכות להתגונן בעצמם מפני הפולשים לאדמותיהם נשללת מהם. כשהם מנסים להדוף את המתנחלים שתוקפים אותם, בין השאר באמצעות יידוי אבנים, החיילים מתקרבים ויורים לעברם גז מדמיע, רימוני הלם, כדורי מתכת מצופים גומי ואף אש חיה. בחלק מהמקרים, הם נעצרים וחלקם גם נשפטים.

המדינה לא מכשירה רק את מעשי האלימות, אלא גם את תוצאותיהם והיא מאפשרת למתנחלים לשהות בקרקעות שגזלו מפלסטינים באלימות. הצבא אוסר על פלסטינים להיכנס לשטחים אלה והמדינה מעניקה תמיכה מלאה ליישובים שהוקמו עליהם. עשרות מאחזים ו"חוות חקלאיות" לא מפונים והמדינה תומכת בהם באמצעות משרדי הממשלה, החטיבה להתיישבות בהסתדרות הציונית העולמית והמועצות האזוריות בגדה, מסבסדת בהם מיזמים כלכליים – כולל מתקנים חקלאיים ותמיכה בחקלאים חדשים וברעיית עדרים, מקצה להם מים ומעניקה להם הגנה משפטית בעתירות שהוגשו בדרישה לפינויים.

כך התחיל הגירוש, וכך הוא נמשך

ישראל פועלת כדי למרר את חייהם של תושבי הקהילות החיים בשטחים אותם היא חומדת, עד שיאמרו "די" ויעזבו את בתיהם ואת אדמותיהם, כשהם מותירים אותם למדינה. מדיניות זו מיושמת בשתי דרכים מקבילות: במסלול אחד – שהוכשר על ידי צוים צבאיים, יועצים משפטיים ובית המשפט העליון – מגרשת המדינה בעצמה פלסטינים מאדמותיהם. במסלול שני, המקביל, מפעילים מתנחלים אלימות נגד פלסטינים כשכוחותיה של המדינה מאפשרים זאת, מסייעים לה ואף משתתפים בה. מדיניות זו הובילה כבר להעברתן בכפייה של לפחות שש קהילות אך קהילות רבות נוספות ברחבי הגדה חיות באותה מציאות אלימה ונשקפת להן סכנה מיידית של גירוש.

מדיניות זו היא בלתי חוקית וישראל אחראית בגינה לביצוע פשע המלחמה של העברה בכפייה. על פי המשפט הבינלאומי, שישראל מחויבת לפעול על פיו ואף התחייבה לכך, אסור – יהיו הנסיבות אשר יהיו – לגרש תושבי שטח כבוש מבתיהם. העובדה שהגירוש אינו מתבצע באמצעות חיילים המגיעים לבתיהם ומגרשים אותם בעצמם אינה משנה קביעה זו, ודי בכך שישראל יוצרת סביבה כופה ואינה מותירה להם כל ברירה אחרת.

גירוש הקהילות אינו אסון טבע או גזירה שחובה להשלים איתה אלא בחירה שעושה משטר האפרטהייד כדי לממש את שאיפתו לשמור על העליונות היהודית בכל השטח שבין הירדן לים. משטר זה רואה בקרקע משאב שנועד לשרת את הציבור היהודי בלבד ולכן השימוש בו נעשה כמעט רק לצורך פיתוחם והרחבתם של יישובים יהודיים קיימים ולצורך הקמתם של יישובים חדשים עבור קבוצת אוכלוסייה זו.

משכך, חובה להתנגד להמשך הגירוש. מובן גם שאין חובה לשתף פעולה עם המשך יישומה של המדיניות המובילה אליו. לאחרונה מכריזים חלקים הולכים וגדלים בקרב הציבור הישראלי על סירובם לשרת בצבא כשהמדינה אינה דמוקרטית. אם יש דבר שראוי לסרב לו הרי זו השתתפות בביצוע פשע מלחמה וביישום מדיניות שתכליתה טרנספר.

 בהתאם לחוק שהעבירה הכנסת במטרה למסור קבלת מענקים בינלאומיים כביטוי לחוסר נאמנות, נציין כי מעל 50% ממקורות המימון של בצלם בשנה שעברה הגיעו מישויות מדיניות זרות, המפורטות (בין היתר) באתר האינטרנט של רשם העמותות. בכל מקרה, בצלם נותר נאמן למאבקו למיגור משטר האפרטהייד והכיבוש, ולמען מימוש זכויות האדם.